

Létey Barnabás

A LEÍRÁS MEGKÍSÉRLÉSE

Felhők, mintha történne valami nagy,
akvarell az ég, túl vizes átmenet,
a távolságok rétegekként feszülnek
egymás mögé, díszlet és díszletebb,

végül dombok, balról jobbra híznak,
előttük valami szürke árnyalat
futos, s – ki tudná, lassú, gyors irammal –
egy hajó rajt keresztül áthalad,

bérci szél az arcom veresre csípi,
megállok olykor, sarat kaparni le
s azzal vegyes levélcsomót cipőmről;
be kell, ó, Geraldnak fűtenie.

Ahhoz képest nem is vagyok ügyetlen,
*lágyan kezébe fogván egy megkopott
csészét, eszmélvén hosszú merengésből,*
ahhoz képest, hogy mikre gondolok.

A ZSINAT

Hogy valahol otthon lehessenek,
kell honnan jönnöm, hogy is máshogy,
hol a puszta síkban elestem,
de nem volt ez rossz határfok.

Hogy valahol egyszer szeressek,
meg nem kötnöm kell néhány unott,
fontos, bár magában keveset
jelentő kompromisszumot.

Hogy valahol pontot tehessek,
és tárgyát művem élém tárja,
volhatnék vak, süket esetleg,
sosem is gondolni rája.